Nr 3, Sept. 2014

JIPF

Judar för Israelisk-Palestinsk Fred

CHEFREDAKTÖR JAKUB SREBRO

”Det är i sanning en rätt dyster framtid vi går till mötes.” skrev jag i förra numret. Och jag blev mer sannspådd än jag hade befarat. Operation Protective edge har pågått i nästan två månader med högre dödstal än under de tidigare Gazakrigen. Minst 2100 palestinier (ca. 70% civila) och 72 israeler (varav 65 soldater) har fått sätta livet till.

Det verkar som om Hamas denna gång inte ville nöja sig med en återgång till tidigare läge. Den här gången ville de ha ett slut på blockaden. Den nu ingångna vapenvilan verkar ha tagit dem ett litet steg närmare detta mål - fler övergångar ska öppnas, fiskegränsen utökas till 6 sjömil från tidigare 3.

Om Israel vill överleva som ett liberalt, demokratiskt land, då måste man börja tala med Hamas direkt. Blockaden måste få ett slut och folket måste få en möjlighet att återuppbygga sin ekonomi. Om Israel vill ha ”fred”, inte bara ”lugn”, då måste man förhandla med den palestinska enhetsregeringen och inte försöka sabbotera den. Inget folk kan gå med på att hållas fånget i längden. Och motstånd är motstånd. Även invånarna i Warszawas getto grävde tunnlar, kastade brandbomber och kallades terrorister av sina fångvaktare.

I detta nummer har vi samlat de texter som har skrivits av JIPF-medlemmar under sommaren. Men vi kunde inte låta bli att ta med ett par andra läsvärda texter.

Redaktion: Jorge Buzaglo, Ilan Cohen, Maria Bergom Larsson

I detta nr: Running orders, Lena Khalaf Tuffaha (2), EJJP brev till Ashton (3), Efter fredsförhandlingarnas kollaps, JIPF (5), Bomba inte Gaza i mitt namn, Bernt Hermele (7), Svenskar jobbar för fred, Emelie Nyman (9), En apartheidstat, Göran Rosenberg (12), Stoppa bombningarna av Gaza, JIPF (13), Eskaleringen har pågått i över 40 år, Veronica Olofsson (14), Israel begick folkrättsbrott i Gaza, Dror Feiler (16), Israels apatrheid kommer att förvandlas till demokrati, Jonatan Stanczak (18), Det som händer i Gaza handlar om oss alla, Johanna Wallin (21), Vi behöver ett Israel som tar ansvar, Jonatan Stanczak (23), Kalla hem Sveriges ambassadör!, JIPF (25), Judisk identitet betyder inte villkorslöst stöd för Israels politik, Olle Katz (26), Ej nödvändigt att vara jude för att varaJude, Göran Rosenberg (28), Antisemitism bannlyst i den organiserade Palestinarörelsen, Dror Feiler, Staffan Granér (30), Farligt att betrakta judar som en homogen grupp, Henry Ascher (31), Palstinier organiserar sig, (33), Israel showed restraint in Gaza before attacking?, Amira Hass (35), Israel slutar exportera mejeri- och hönsprodukter från bosättningarna till EU, AFP (37), Utfrågning av partierna, Ilan, Jakub och Maria (38), JIPFs handlingsprogram (40)

Running Orders

De ringer oss nu
innan
de fäller sina bomber.
Telefonen ringer och någon
som vet mitt förnamn
säger på perfekt arabiska: ”Det är David”
Och i förlamningen mitt i dånet av
bomber och symfonierna av
splittrat glas
som ännu krossas runt mitt huvud
tänker jag
”Känner jag någon David i Gaza?”
De ringer oss nu för att säga
”Spring
Ni har 58 sekunder.
Ert hus står i tur”

De ser det här som en slags
artighet i krigstid.
Det spelar ingen roll att det inte
finns någonstans att springa till
Det betyder ingenting att
gränserna är stängda
och dina papper är värdelösa
och bara har en stämpel med din
livstidsdom
i detta fängelse vid havet
och att gränderna är smala
och det finns mera mänskligt liv
som trängts ihop här
än någon annanstans på jorden.

Spring bara.
Vi försöker inte döda dig.

Det spelar ingen roll att du inte
kan ringa upp oss igen
Och säga att de personer som vi
påstår oss vilja ha tag i inte finns i
ditt hus
Att det inte finns någon här utom
du och barnen
som hejade på Argentina,
Medan de delade på det sista av
brödet för denna vecka
och räknade stearinljus ifall
strömmen skulle brytas.
Det spelar ingen roll att du har
barn.
Du bor på fel plats
och nu får du chansen att springa
till ingenstans.
Det spelar ingen roll att 58
sekunder inte räcker
för att hitta ditt bröllopsalbum
eller din sons älsklingsfilt
eller din dotters nästan ifyllda
ansökan till college
eller dina skor
eller att samla ihop alla i huset.
Det spelar ingen roll vad du
planerat.
Det spelar ingen roll vem du är.
Bevisa att du är en människa.
Bevisa att du står på två ben.
Spring!

Lena Khalaf Tuffaha – med Alan Dawson
Översättning: Anita Lilburn

The Israeli ground invasion of Gaza continues. The casualty toll now stands at more than 600 killed and thousands wounded

To High Representative Ashton, Pierre Vimont, Christian Berger, Permanent Representatives and Political Advisors. c.c. Leonello Gabrici, Helga Schmid

Dear High Representative Ashton et al,

The Israeli ground invasion of Gaza continues. The casualty toll now stands at 600+ killed and thousands wounded. Although leaders in the international community (including the EU) have called for a cease-fire, no concrete steps have been taken to stop the escalating Israeli attack.

According to the Fourth Geneva Convention, the population of an occupied territory falls under the responsibility of the occupier. Therefore, the population of Gaza is legally under the protection of Israel, a responsibility which the Israeli government is disavowing in blatant violation of international law.

On July 15th the Hamas party issued its offer for a 10-year ceasefire with Israel, vowing to end rocket fire against Israel in exchange for Israel lifting the siege from the Gaza Strip, and for Israel to keep it pledge to release the Palestinian prisoners who were freed in the October 2011 prisoner exchange, many of whom have been re-arrested by Israel without new charges.

The Israeli government justified the cruel siege against Gaza, and the periodic bombardments and ground invasions of Gaza with only one reason – the rocket fire from Gaza against Israel. Here Hamas has officially offered to end hostilities for ten years, and the Israeli government responded by launching a ground invasion, intensifying the bombings and keeping the siege in place. This is clear proof that the Israeli government is following a policy driven by concerns other than the protection of its citizens.

After many decades of close relationships between Israel and Europe (through the EU as well as through its member states), Europe bears a partial responsibility for the situation in the Middle East, for Israel's policies and for

enfolding tragedy. The Israeli economy depends on its trade with Europe (its largest trading partner) and Israeli soldiers invading Gaza are armed with many European-made weapons. The EU maintains excellent relations with Israel, but not with the Palestinians under Israeli occupation.

We call on the EU to ensure that the EU is not complicit in the Israeli violations of international law. All military cooperation with Israel must cease, and an arms embargo must be placed upon Israel, until such time that Israel will become compliant with international law.

The Palestinians under the current Israeli attack, which has taken the lives of more than 600 people, did not call on international military intervention to protect them. They do, however, call on the international community to refrain from aiding Israel's violence against them.

As Europeans and as Jews, we demand that our governments will not assist indirectly this illegal and vicious onslaught.

Yours sincerely,

-Dror Feiler, Chair EJJP; Spokesperson Ship to Gaza; Judar for Israelisk-Palestinsk Fred (Stockholm)
-Arthur Goodman, Parliamentary and Diplomatic Officer Jews for Justice for Palestinians (London)
-Shir Hever, Jüdische Stimme für gerechten Frieden in Nahost, Shir.hever@gmail.com tel 00 49 175 1288678
-Serge Simon, Union des Progressistes Juifs de Belgique
-Max Wieselmann, Een Ander Joods Geluid
- Peter Melvyn, Judische Stimme für einen gerechten Frieden in Nahost
-Morten Thing, European Jews for a Just Peace Denmark
- Iréne Steinert, Union Juive Française pour la Paix
-Giorgio Forti, Rete´ Ebrei contro I´Occupazione
-Guy Bollag, Jüdische Stimme für einen gerechten Frieden zwischen Israel und Palestina
-Mike Heiser, Jewish Socialist Group
-www.ejjp.org

Efter fredsförhandlingarnas kollaps: Israel siktar mot Hamas men målet är att krossa Abbas enhetsregering och befästa ockupationen

För bara några månader sedan avslutades fredsförhandlingar under ledning av USA:s utrikesminister John Kerry mellan Israel och den palestinska administrationen på Västbanken. Mot bakgrund av de pågående ohyggliga bombningarna av Gaza samt den inledda markoffensiven med många civila döda och skräcken som Hamas raketer sprider i Israel, verkar dessa förhandlingar tillhöra en annan tidsålder.

I intervjun med Aftonbladet den 19/7 understryker utrikesministern Carl Bildt det omedelbara behovet av en vapenvila och den långsiktiga nödvändigheten att återuppta dessa fredsförhandlingar, ”som rann ut i sanden i April”.

Det är dock dessa förhandlingars sammanbrott som har lett till den pågående väpnade konflikten mellan Israel och Hamas. Och det var i första hand Israels fortsatta utbyggnad av bosättningar i allt snabbare takt, som fick förhandlingarna att kollapsa. Enligt en rapport från den israeliska Fred Nu-rörelsen hade 14 000 nya bostäder tillkommit under de nio månader som fredsförhandlingarna pågått. En stor del av dessa ligger öster om separationsmuren, alltså i hjärtat av den tilltänkta palestinska staten. Israels vägran att enligt överenskommelsen släppa pales-tinska fångar visade den israeliska regeringens ovilja att alls nå en överenskommelse. Ändå hade president Abbas enligt Israels största tidning, ”Yedioth Ahronot”s engelskspråkiga nättjänst ”YNET” (2/7/2014), under förhandlingarna gjort oerhörda eftergifter och accepterat en demilitariserad palestinsk stat, accepterat att gränserna skulle dras så att 80 procent av bosättarna skulle hamna inom israeliskt territorium, att israeliska styrkor skulle stanna kvar i Jordandalen under fem år och därefter ersättas av amerikanska trupper, accepterat att de judiska kvarteren i Östra Jerusalem skulle förbli under israelisk överhöghet samt att Israel skulle besluta om hur många palestinska flyktingar som skulle få återvända till Israel.

Som svar på den israeliska regeringens ointresse att uppnå en fredsuppgörelse hade den palestinska presidenten Abbas ansökt om anslutning till 15 FN-organisationer och fördrag och bildat en samlingsregering med Hamas. Med en internationell diplomatisk offensiv och genom en enad palestinsk röst försökte han rädda tvåstats-

lösningen, som enligt Osloavtalet skulle omfatta både Västbanken och Gaza. Alternativet, som lär ha framförts som ett hot under förhandlingarna (YNET 20/4/2014), var att det palestinska självstyret skulle upplösas och det totala ansvaret för de ockuperade områdena övergå till Israel igen. För Israels del skulle detta leda till en allt mer isolerad apartheidstat, ett scenario som även USAs utrikesminister John Kerry då varnade för.

Istället för att välkomna Abbas initiativ och försöka uppnå en historisk uppgörelse mellan Israel och Palestina som skulle omfatta även Hamas, och arabförbundet med dess fortfarande aktuella fredsinitiativ från 2002 plus det internationella samfundet med USA och EU i spetsen, valde regeringen Netanyahu att avvisa varje samtal med den nya regeringen. Palestinierna bestraffades med ytterligare 1500 bostäder på Västbanken och med hot om stopp för överföringen av tullinkomsterna. ”Abbas måste välja att söka fred med Hamas eller med Israel”, som Netanyahu cyniskt uttryckte det.

I det läget kidnappades och mördades de tre judiska ungdomarna. Indignationen och upprördheten var med rätta stor i Israel och därmed hade regeringen Netanyahu en förevändning att slå hårt mot Hamas både på Västbanken och i Gaza. Detta trots att Hamas hade tagit avstånd från morden och att enligt de israeliska tidningarna förövarna hade agerat på eget bevåg och hade identifierats av den palestinska säkerhetstjänsten. Israels militära tillslag krävde redan då dödsoffer och regeringsmedlemmarnas och mediernas rasistiska retorik ledde till judiska attacker mot palestinska invånare i Jerusalem och slutligen också till den brutala lynchningen av en palestinsk pojke.

Mot bakgrund av de följande spontana palestinska uppploppen och pressad av det militanta Islamiska Jihad beslöt det försvagade och isolerade Hamas att ge sig in i en militär kraftmätning med Israel och gick rakt i fällan. Hur verkningslös Hamas raketbeskjutning än må vara så sprider den tillräcklig skräck och panik i Israel för att Netanyahu skulle få ett nästan totalt stöd för terrorbombningen av Gaza och den nu inledda markinvasion.

Regeringen Netanyahu har uppnått målet. Inga samtal om slut på utbyggnaden av bosättningar, inga samtal om slut på blockaden och ockupationen och inga förhandlingar om en rättvis fred. Bråd död och förstörelse istället, och allt detta i självförsvarets namn.

En vapenvila måste omedelbart mäklas fram mellan Hamas oh Israel. Men vi kan inte återgå till det gamla status quo. Det internationella samfundet måste tvinga Israel att stoppa utbyggnaden av bosättningar på Västbanken, att häva

blockaden av Gaza och inleda seriösa förhandlingar med den palestinska enhetsregeringen om en hållbar fred baserad på tvåstatslösningen.

Maria Bergom Larsson
Ilan Cohen
Anja Emsheimer
Jakob Lindberg
Medlemmar i styrelsen för Judar för Israelisk-Palestinsk Fred (JIPF)

Bomba inte Gaza i mitt namn

Bernt Hermele om Judiska församlingens stöd till kriget

Israels dödande av palestinska barn och vuxna pågått ett tag fick jag för mig att gå in på Judiska församlingen i Stockholms hemsida för att se vad de hade att säga om saken. Högst upp stod en text med rubriken ”Information om säkerhetsläget”. Texten, undertecknad av församlingens ordförande och generalsekreterare, handlade varken om läget för civilbefolkningen i Israel, vilket jag hade väntat mig, eller i Gaza.

I stället stod där (texten har senare redigerats):

”Judiska Församlingen följer noggrant händelseutvecklingen och situationen i Israel och dess

återverkningar på judiskt liv i Europa och Sverige. För att vi alla ska känna oss extra trygga har vår säkerhetsavdelning och dess chef daglig kontakt med såväl polismyndigheten i Stockholm som med övriga församlingar och organisationer."

Det var tydligen min trygghet som var det första jag förväntades fundera på med anledning av kriget i Gaza.

Det har bott judar i det här landet i över 400 år, så man kan tycka att vi vid det här laget borde känna oss rätt hemmastadda och kunna stå på egna ben. Men redan i första paragrafen i församlingens stadgar slås det fast, med den något ålderdomliga formuleringen, att en av de viktigaste uppgifterna är att "värna om det judiska folket och förbundenheten med staten Israel".

Enligt verksamhetsbeskrivningen, å andra sidan, ska församlingen vara "en öppen och demokratisk organisation" och "den judiska befolkningens röst i det svenska samhället". Församlingen förbehåller sig alltså rätten att tala för alla judar i landet, inte bara sina medlemmar.

Den här förbundenheten med Israel, vad tar den sig för uttryck?

De judiska församlingarna i Stockholm, Göteborg och Malmö startade Solidaritetskommittén för Israel, efter sexdagarskriget 1967. Verksamheten, som i dag heter Svensk Israel-Information (SII) ska "bidra till en mer balanserad bild av Israel i Sverige".

Bakgrunden som SII målar upp är närmast konspiratorisk:
"Israel behandlas ofta orättvist, i till exempel media. Grova sakfel och en obalanserad rapportering är mer norm än undantag i Sverige."

I styrelsen för Svensk Israel-Information sitter bland andra **Anders H Pers**, ordförande, **Alf Svensson** (KD:s tidigare partiledare) och **Torbjörn Karfunkel** (Judiska församlingen i Göteborg). Tidigare satt också **Fred Kahn**, ordförande i Judiska församlingen i Malmö, i styrelsen.

Lisa Abramowicz, föreningens generalsekreterare, driver en hårt propagandistisk linje, som ligger mycket nära den israeliska regeringens retorik.

Meningsmotståndare, som **Dror Feiler** och **Henry Ascher**, avfärdar Abramowicz med det nedsättande epitetet "alibijudar", då de passerat gränsen för "all anständighet och rimlighet".

I dag fortsätter församlingarna att finansiera SII. Dessutom har ett par sionistiska organisationer funnit det värt att bekosta lobbyverksamheten. Insamlingsorganisationen Keren Hayesod (i Sverige: Förenade Israelinsamlingen), som är en del av den israeliska statsapparaten, har valt att stödja SII som enda verk-

samhet i Sverige. Keren Hayesod, som 2013 samlade in 1 miljard kronor, är noga med att beskriva sig som en israelisk välgörenhetsorganisation, med en omfattande social verksamhet. Men Keren Hayesod bidrar också till den israeliska krigspropagandan. På hemsidan önskas till exempel ”våra soldater framgång när armén avancerar djupare in i Gaza”.

Svenska Förenade Israelinsamlingen arrangerar studiebesök i Israel, där man bland annat besöker en ”militärbas där framtida officerare utbildas”.

Men församlingens stöd till det hårdföra Svensk Israel-information behöver balanseras. Man måste leva upp till talet om ”mångfald, medmänsklighet och demokrati”. Och här kommer **Ingrid Lomfors**, församlingens generalsekretare, väl till pass. I en krönika i *Göteborgs-Posten* skrev hon nyligen att Gazakriget inte är svartvitt och uppmanade båda parter att pröva fred framför krig, i god, svensk tradition.

Inget av detta syns på Församlingens egen hemsida, här finns inget utrymme för generalsekreterarens resonerande hållning. Här uppmanas folk att stödja Keren Hayesod, med bidrag till israeliska skyddsrum och terroroffer. Gaza nämns inte med ett ord.

Israel säger sig vara ett hemland för alla judar, tar sig rätten att tala i alla judars namn. På samma sätt säger sig Judiska församlingen ”vara den judiska befolkningens röst i Sverige”, medlem eller inte.

Nu förväntas vi sitta i detta inmålade hörn och ropa ”Antisemit!” när en ursinnig, kanske till och med orättvis, kanske till och med fördomsfull, kritik riktas mot staten Israel och världens judar.

Och för all del, tro gärna att det går att bomba folk till fred. Men inte i mitt namn.

Bernt Hermele är författare.

”De kan inte skjuta palestinierna om vi är närvarande”
Fred Ekblad är aktivist på plats i Gaza för att rädda palestinska liv och Ilan Cohen arbetar i föreningen Judar för israelisk-palestinsk fred på plats i Sverige för en fredlig lösning i området.
På lördagen uppmanade bland annat FN:s säkerhetsråd till eldupphör, men striderna fortsätter och dödsoffren blir allt fler.

SVENSKAR JOBBAR FÖR FRED

Dödssiffrorna i Gaza fortsätter att stiga. Under lördagen har minst 37 palestinier dödats och den totala dödssiffran för de senaste dagarna är över 145. Enligt FN är 77 procent civila offer, rapporterar BBC.

Fred Ekblad, svensk fredsaktivist i Gaza. FOTO: CHARLIE ANDREASSON

FN:s säkerhetsråd uppmanar till eldupphör, skriver BBC. Men än så länge har varken Hamas eller Israel visat intresse för vapenvila. Under lördagskvällen intensifierades striderna när Hamas raketattackerade Tel Aviv och Jerusalem. Israels militär svarade med att uppmana boende i norra Gaza att lämna sina hem inför den massiva attack som de planerade där, rapporterade TT. Ändå dog ett flertal palestinier.

Judar för israelisk-palestinsk fred (JIPF), en förening för judar i Sverige som arbetar fred mellan israeler och palestinier, uppmanar Sveriges regering att med hjälp av EU få till stånd en vapenvila mellan Hamas och Israel.

– Det som sker i Gaza är hjärtskärande eftersom civila dör. Det är blodutgjutelse som är fullständigt onödig. Samtidigt är folk i Israel rädda för raketer. Man måste få ett slut på det här, säger JIPF:s talesperson Ilan Cohen till SvD.

Ilan Cohen säger vidare att Israels regering har använt mordet på de tre israeliska pojkarna som en anledning till krig, som Hamas följt, i stället för att förhandla med den palestinska regeringen.

– Det enda sättet är att hitta en tvåstatslösning. Det här är ett fullständigt onödigt krig, säger Ilan Cohen.

Han anser att nyckeln till lösningen finns hos Israel, som är en starkare part än ockuperade Palestina.

– Men Israel prioriterar tyvärr ockupation och utbyggnad av bosättningar, säger han.

En person som är på plats i Gaza för att hjälpa palestinier på plats är svenske aktivisten Fred Ekblad, medlem i organisationen International Solidarity Movement. Under lördagen agerade han mänsklig sköld vid sjukhuset al-Wafa, som behandlar civila, i norra Gaza och som har beskjutits två gånger. Han förklarar vad arbetet som mänsklig sköld innebär.

– Israel kan inte attackera internationella på samma sätt som palestinier. Om det hade hänt mig något hade svensk media hört av sig. Israel har inte råd med mediepubliciteten och påtrycket från våra regeringar, säger Fred Ekblad till SvD.

Han berättar att människorna han möter i Gaza är desperata och att de vill leva. Att alla palestinier är utsatta eftersom Israel inte har siktat in sig specifikt på Hamas utan även civila.

Hur palestinier känner inför israeler varierar, säger han.

– De flesta jag träffar vill bara leva enkla och drägliga liv. De gör klart att det inte handlar om judar och muslimer, de har levt sida vid sida tidigare. Det handlar om staten Israel och att de inte vill ha Palestina på kartan.

Fred Ekblad kom till Gaza för två veckor sedan och planerar att stanna i ett år. Även när konflikten inte är aktiv på det sätt som den har varit den senaste veckan arbetar organistionen för att hindra att Israel dödar palestinier. Han berättar att de exempelvis är med bönder när de arbetar på fälten eller fiskar i sina båtar. Då har aktivisterna gula västar och megafoner och hindrar på så sätt att bönderna skjuts.

– De kan inte skjuta palestinierna om vi är närvarande, säger han.

Men det innebär en risk att vara mänsklig sköld. Fred Ekblad säger att han är arg, ledsen och handlar av solidaritet, men att han också är rädd ibland.

– Det är klart att jag är rädd, men jag inser också att ingen annan gör det här. Media lyssnar inte på det palestinska folket om vi inte är här med våra kroppar, säger han.

EMELIE NYMAN
emelie.nyman@svd.se
12 juli 2014

En apartheidstat

Göran Rosenberg har tappat hoppet om Israel.

Det känns tungt att säga något om Israel. Jag tycker mig ha sagt tillräckligt genom åren och det finns egentligen inget mer att säga, annat än att allt har blivit mycket värre än jag kunde föreställa mig när jag fortfarande tyckte det var meningsfullt att säga något. Det var på den tiden jag trodde att det fanns hopp om en israelisk-palestinsk fred på någotsånär rättvisa villkor. Det tror jag inte längre. Jag tror att Israel är på väg att förvandlas till en apartheidstat med två vitt skilda rättssystem, om man nu kan kalla det som råder i de ockuperade områdena för rättssystem. Hursomhelst, ett rättssystem för laglösa bosättare och ett annat för fredlösa palestinier.

När tre judiska ungdomar nyligen kidnappades och dödades av tills vidare osäkert identifierade palestinier inledde Israels armé en militär operation, arresterade hundratals palestinier och dödade fem. När en palestinsk pojke några dagar senare brändes levande inleddes en reguljär polisoperation. När den israeliska militären trodde sig ha identifierat några misstänkta palestinska gärningsmän sprängdes deras föräldrahem. När den israeliska polisen trodde sig ha identifierat några misstänkta judiska gärningsmän sprängdes ingenting. De palestinska gärningsmännen kommer att dömas av en israelisk militärdomstol i enlighet med militära ockupationslagar. De judiska gärningsmännen kommer att dömas i en civil domstol enligt civila israeliska lagar.

Skilda lagar för skilda grupper av invånare är definitionen på apartheid, för att inte tala om skilda territorier. Eftersom tvåstatslösningen i praktiken är överkörd (eller sönderbyggd) är det följaktligen staten Israel som ensamt bär ansvaret för två och en halv miljoner gravt särbehandlade invånare.

Nåväl, inget av detta är i princip nytt. Ockupationen har pågått i 47 år och allt som sker i dag har skett förut, och det mesta som finns att säga har redan sagts.

Att jag likväl vill säga något beror på **Sayed Kashua**. Sayed Kashua är en av Israels skarpaste satiriker, kolumnist i den israeliska dagstidningen Haaretz, författare till populära böcker och tv-serier, känd, uppskattad och framgångsrik.

Han är också palestinier, född och uppvuxen i staten Israel, utbildad vid israeliska skolor och universitet, bosatt med sin familj i den judiska delen av Jerusalem.

Om någon, har Sayed Kashua symboliserat drömmen om judisk-

arabisk samlevnad i staten Israel (jag talar här inte om ockuperat område).

Häromdagen (6/7) meddelade Sayed Kashua i sin kolumn att han inte står ut längre. Att han snarast möjligt tänker lämna Israel. Att han tänker övergå från hebreiska till engelska. Att hans far hade rätt: ”för dem kommer du alltid, alltid, att förbli en arab.”

Jag vet inte vad exakt som fått droppen att rinna över hos Sayed Kashua. Kanske är det den växande judiska extremismen. Kanske är det den israeliska regeringens nya krav på att palestinierna ska erkänna Israel som en ”judisk” stat (i vilken Sayed Kashua följaktligen alltid kommer att betraktas som icke-hemmahörande arab).

Vad jag nog egentligen vill ha sagt är att om detta är vad som menas med en judisk stat tror och hoppas jag att allt fler judar i världen betackar sig.

I varje fall borde allt fler av oss säga något.

Göran Rosenberg
kulturen@expressen.se
Publicerad 08 jul 2014

JIPF

Pressmeddelande 11 juli 2014

Stoppa bombningarna av Gaza

Vi ser med sorg och ilska hur i Gaza civila, bland dem många barn och kvinnor dödas, hur rasistiska mobbar har gått bärsärkargång mot arabiska medborgare i Israel, hur människornas rädsla både i Israel och Palestina har nått outhärdliga nivåer, och den kollektiva bestraffningen av det palestinska folket intensifieras.
I en sådant fruktansvärt ögonblick måste vi ge uttryck för våra känslor och tankar.

Som judar och som människor tror vi på rättvisa och ser att roten till detta våld ligger i den israeliska regeringens prioritering av ockupationen framför palestiniernas och israelernas liv och hälsa.

Utan möjlighet att gömma sig har Gazas befolkning utsatts för omfattande terrorbombningar under de senaste dagarna, mer än hundra palestinier har hittills dödats och

flera hundra har skadats. Israelerna i sin tur får utstå rädslan att aldrig veta när eller var nästa raket kommer att falla.

Nu är det dags att säga ifrån. Inget av detta behöver ske. Samtidigt som vi sörjer alla som har dödats, understryker vi att alla israeler och palestinier förtjänar säkerhet, rättvisa och jämlikhet.

Ockupationen är den grundläggande orsaken till denna konflikt. Ockupationen förvägrar den arabiska befolkningen dess grundläggande mänskliga rättigheter, medan den värderar judiska liv högre än andras.

Hets mot palestinier har inte enbart blivit allmänt accepterat utan används som politiskt verktyg av Israels ledande politiker. Långt före den senaste våldsupptrappningen, innebar vardagen för palestinierna att allt fler bosättningar tar över deras mark och hem, och att de systematiskt utsätts för våld och kontroll i alla områden i livet, bara för att de inte är judar. Det senaste och mycket synliga våldsutbrottet mot palestinier på gatorna i Jerusalem och på andra håll skedde inte i ett tomrum.

De få israeler som modigt talar ut mot sin regerings omänskliga politik ska veta att de har vårt stöd. De palestinier som dagligen utsätts för misshandel ska veta att vi ser dem.

Endast genom att kämpa mot ockupationen och för verklig jämlikhet kan denna konflikt få ett slut.

För att få slut på denna pågående fruktansvärda blodsutgjutelse uppmanar vi den svenska regeringen att agera omgående inom ramen av EU för att få en vapenvila mellan Hamas och Israel.

För Judar för Israelisk-Palestinsk fred, talespersonerna
Ilan Cohen (cohen.ilan46@gmail.com), 0768186072
Olle Katz (ollekatz@gmail.com), 0708943402

Dror Feiler: ”Eskaleringen har pågått i över 40 år”

Den israeliska armén har uppmanat omkring 100 000 boende i östra och norra Gaza att lämna sina hem. Flyganfallen fortsätter och dödssiffran i Gaza har passerat 200. Men att konflikten ska ha eskalerat de senaste två veckorna menar Dror Feiler, från Ship to Gaza, är fel.

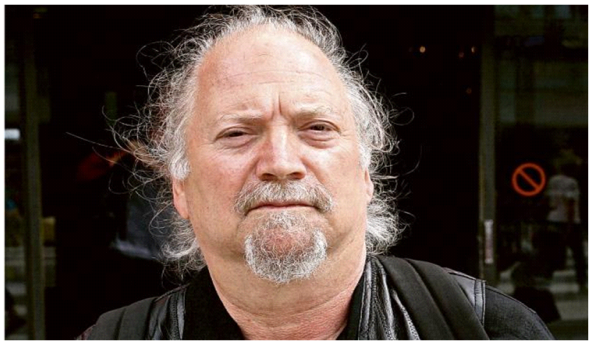

- Eskaleringarna inkluderar det som har hänt de senaste 40 åren, säger Dror Feiler, vänsterpartist och initiativtagare till Ship to Gaza.

Han anser att det som skett i Gaza under de snart två senaste veckorna är en krigsförbrytelse. Att det är en vidrig politik och kollektiv bestraffning som pågår från Israels sida.

I många medier används ett slags nyspråk. Man pratar om eld upphör - men det är något som Israel har satt upp ramarna för, och där Israel kräver att Palestina och Hamas ska avväpnas. De vill ha ett eld upphör som ger palestinierna ännu sämre villkor, det är givet att palestinierna inte går med på det, säger han.

Han menar att det många benämner som ”eskalering” i själva verket har pågått i över 40 år, och inkluderar utrensningarna av palestinier, blockaden som har varat i över sex år samt sanktioner som leder till att många palestinier lever med brist på mat och vatten.

Det är inte konstigt att palestinierna inte har något hopp längre. När Israel går ut med eldupphör efter eldupphör och inget blir bättre, varför ska de då tro på att det nya eldupphöret ska göra situationen bättre? säger han.

Dror Feiler menar att världssamfundet bär ett lika stort ansvar som de israeliska politikerna. Det är upp till FN:s medlemsstater att kräva av Israel att blockaden upphävs. Han menar att det finns risk att det folkliga motståndet i Gaza och på Västbanken kommer att öka om inte blockaden upphävs, eftersom de boende inte har något att förlora. Han anser även att det är hög tid att den svenska regeringen agerar.

2014 års medlemsavgift

Varför vänta på påminnelsen?

JIPF är en ideell förening!
Så snälla du, betala din avgift i tid så fort som möjligt:

250kr medlemskap inkl. JIPF-bladet
500kr + stödmedlem inkl. JIPF-bladet
100kr medlem stud/arbetslös/obemedlad inkl. JIPF-bladet
150kr endast JIPF-bladet

plusgiro 475 29 17-7

OBS; glöm inte att uppge ditt namn, adress, och gärna e-postadress
Styrelsen

- Jag blir arg och ledsen över att våra politiker är helt tysta. Vår utrikesminister är bra på att facebooka och twittra och allt vad det nu kallas, men han är tyst i det här. Det innebär att allt arbete lämnas åt oss aktivister. De flesta partier och partiledare lyser med sin frånvaro vid dessa demonstrationer, det är pinsamt. Det som gläder mig är att alla protester och demonstrationer, inte bara här i Sverige utan i hela världen, inte vänder sig emot judar eller israeler, utan mot den israeliska regeringens politik. Det är uppenbart att det är ett folkrättsbrott som pågår.

VERONICA OLOFSSON

Israel begick folkrättsbrott i Gaza

Beit Lahiya, norra Gaza. Foto: Lefteris Pitarakis/AP

Det är sorgligt att Anders vistelse i Israel tillsammans med bokens folk inte har gynnat hans textförståelse. Därför måste vissa saker upprepas.

För det första måste jag hålla med honom i hans debattartikel på SVT Opinion, man ska kunna hålla flera tankar i huvud samtidigt, synd bara att Anders inte gör det han förväntar sig av andra.

Så nu försöker jag igen: **Som sekulär socialist har jag mycket lite politiskt gemensamt med Hamas** (så alla anklagelser mot

Hamas bör riktas till dem och inte till mig).

Men jag liksom väldigt många med mig kan till skillnad från Anders, se och förstå att det finns en israelisk ockupationsmakt som förtrycker det palestinska folket. En brutal militär övermakt som dagligen begår folkrätts-brott på de som försöker över-leva i Gaza, oavsett om det är Hamas som styr, som nu, eller som det var innan Hamas kom till makten.

Det är ännu sorgligare att Anders är stolt över att vara en del av en armé som nu senast skjutit ihjäl obeväpnade civila palestinier på flykt undan bombningarna på Gaza-remsan, vilket HRW rapporterat om.

Den armé som Anders är så stolt över att vara en del av har under de senaste 47 åren mördat tusentals civila, skövlat tiotusentals hus och skyddat folkrättsvidriga bosätt-ningar på de ockuperade områdena.

Inte nog med att Anders har fel på flera punkter, han spekulerar också över min nattsömn, att jag ”inte får den störd”, som om min nattsömn inte berörs av de folkrättsbrott som begås av Israels regering i alla judars namn, inklusive mitt.

Därför säger jag (och har sagt sedan 70-talet) det som fler och fler judar i världen idag unisont säger ”Inte i mitt namn”.

Ja, Anders anser kanske som de flesta israeler, att det militära styret av Västbanken måste avvecklas.

Men hur förklarar han och hans vänner att fler och fler olagliga bosättningar har byggts under de senaste 47 åren? Som i sin tur kräver fler och fler soldater som skydd, och som leder till att militärstyret på Västbanken permanentat.

Och om man inte är så ignorant och okunnig som Anders är då vet man att det till exempel i regeringspartiet Likuds stadgar sägs klart att man vill ha en judisk stat som ska ligga mellan Medelhavet och Jordanfloden.

Hymnen för Israels styrande Likudparti går ännu längre och säger ”Jordanfloden har två banker den ena är vår och den andra också” - den judiska staten ska inkludera också delar av Jordanien.

Så låt oss lämna åt sidan olika stadgar med mera och tala om politiken på marken, och hur man vill att framtiden ska se ut.

Trots Israels fagra tal om vilja till fred och tvåstatslösning har alla israeliska regeringar oavsett färg, gjort allt de kan för att förhindra skapandet av en livskraftig Palestinsk stat.

Detta bland annat genom en kontinuerlig illegal bosättningspolitik med 550 000 bosättare i hjärtat av det som skulle bli en palestinsk stat.

Trots att Israel ser sig som mellanösterns enda demokrati är en strukturell rasism mot Israels icke-judiska medborgare en integrerad del av den israeliska lagstiftningen, för att inte tala om den totala diskriminatoriska laglösheten i de ockuperade områdena.

Anders, vad jag vill se i framtiden är att alla, både palestinier och israeler, som lever mellan havet (Medelhavet) och floden (Jordanfloden) ska ha samma rättigheter och samma skyldigheter, nationella som individuella och detta oavsett etnicitet, religion, kön med mera.

Om befolkningen i detta geografiska område vill lösa denna ekvation med en tvåstatslösning eller en enstatslösning är upp till dem. Det viktiga är att alla ska ha samma rättigheter och skyldigheter. Först då kan du vara stolt över landet du älskar.

Så vill du göra något för Israel, hjälp då till att lyfta det ur sitt fördömda undantagstillstånd.

Och till slut Anders, jag förstår att du inte vill stå med ditt fullständiga namn, det vill aldrig presumtiva brottslingar - glöm inte att vi kommer att göra allt vi kan för att en förundersökning ska starta mot dig och alla andra svenska medborgare som tjänstgör/tjänstgjorde i IDF, för eventuellt begångna folkrättsbrott under tjänstgöring.

Dror Feiler opinion@svt.se

Publicerad: 6 augusti 2014

Israels apartheid kommer förvandlas till demokrati

Efter att ha läst den israeliska soldaten Anders debattartikel på SVT Opinion så kom jag att tänka på hur lika vi är, Anders och jag.

Jag utgår ifrån att Anders är uppvuxen i Sverige och han har kanske liksom mig sakta men säkert kommit att beundra landet Israel, dess natur, folket, hjältarna och hjältemodet, nybyggarandan och friheten.

När jag var 16 år gammal ville jag också tjänstgöra i den israeliska armén, precis som huvuddelen av min familj redan gjort.

Min morfar i artilleriet, min morbror som stridsvagnssoldat, min mor som sjuksköterska, min kusin i elitförband och så vidare. När jag anlände till Israel talade jag redan hebreiska, jag hade familj på plats.

Jag började med att som Anders göra vad som kallas Aliyah (uppstigning) vilket är att ansöka om israeliskt medborgarskap - en rättighet för varje jude, dock inte för de miljontals fördrivna palestinierna.

Därefter finputsade jag min hebreiska och kort därefter mönstrade jag till armén. På grund av en färsk knäskada från en klättringsolycka fick jag uppskov och reste tillbaka till Stockholm.

Jag önskar att även Anders hade gjort denna resa. Han skulle då ha fått träffa palestinier utan att behöva hålla ett vapen i hand - som människa istället för som ockupationssoldat.

Under min resa, som skedde under den andra palestinska intifadan chockades jag av vad jag såg. Min världsbild rasade samman.

Trots att det inte är mer än tio kilometer mellan min mormors hus i

Foto: Pernilla Ahlsén

Hemma i Sverige pluggade och jobbade jag ett tag innan jag kort därefter bjöds jag med på en studieresa till Israel och Palestina för unga judar.

Resan organiserades av Judar för israelisk-palestinsk fred och Palestinagrupperna. Trots att jag då inte höll med om dessa gruppers åsikter följde jag med.

kibbutzen Bnei Dror och den palestinska staden Tulkarem så var det som att komma till en annan planet.

Ockupationen, diskrimineringen och hopplösheten slog emot mig. Palestinierna levde i en parallell verklighet där deras liv kontrollerades av Israels militärlagar. De israeliska soldaterna kunde i praktiken göra vad de ville.

Anders är kanske för ung, men annars kunde jag mycket väl ha stött på honom vid en av de israeliska vägspärrarna som skär palestiniernas liv i fragment.

Åren efter uppvaknandet reste jag mellan Sverige och Palestina för att lära mig mera. Jag sökte min roll i den nyupptäckta verklighet som jag så plötsligt konfronterats med.

Efter ett slumpartat möte med den dåvarande militäre ledaren för Al-Aqsa brigaderna i Jenin, Zakaria Zbeidi (som Anders som israelisk elitsoldat mycket väl kan ha varit involverad i att försöka avrätta) fick mitt liv en klar riktning.

Tillsammans med Zakaria och den judisk-palestinske skådespelaren Juliano Mer-Khamis var jag 2006 med om att starta Frihetsteatern i det palestinska flyktinglägret Jenin på norra Västbanken.

Frihetsteatern utbildar skådespelare, filmare och fotografer, samt sätter upp egna teaterföreställningar. Målet är att med kulturens hjälp reparera några av de skador som det palestinska samhället åsamkats, efter mer än 60 år av ockupation.

Idag, åtta år senare, bor jag med min familj i Jenins flyktingläger och mina barn går på dagis här. Vi lever ett förhållandevis normalt liv trots fattigdomen, och den israeliska arméns regelbundna angrepp på lägrets invånare.

Vi lever med kraftigt begränsad rörelsefrihet, och många av våra vänner har förlorat hoppet om en rättvis fred och en ljus framtid.

Precis som Anders tror idag, trodde jag innan min resa att palestinierna vill kasta judarna i havet, eller som Anders uttrycker det "...om Israel för ett ögonblick lade ner sina vapen hade ett ohyggligt folkmord av judar ägt rum".

Nu vet jag att det inte stämmer.
Jag vet att vi - israeler, palestinier, judar och araber, kristna och muslimer - kan leva tillsammans. Jag har vänner här i Jenin som säger sig sympatisera med Hamas, andra med Fatah, och en del – faktiskt den stora majoriteten - som inte tillhör någon grupp alls.

Jag har samtidigt släktingar i Israel som vi besöker under helgerna för att äta shabbatmiddag med.

Anders resa till Israel ledde honom till att misstänkliggöra och avhumanisera den andre. Han ser palestinier som fiender som enbart med militär övermakt kan hållas i schack.

Min resa visade mig att genom ömsesidig respekt och grundläggande solidaritet kan vi hålla hoppet levande. Jag har insett att den israeliska ockupationen och dess apartheidstyre en dag kommer att förvandlas till en demokratisk stat där det heliga landets alla folk, religioner och

åsikter kan leva tillsammans - med samma, lika rättigheter.
Jag önskar Anders och alla andra som delar hans åsikter får göra samma resa som jag.

Jonatan Stanczak
Teaterproducent
opinion@svt.se
Publicerat 11/8

Det som sker i Gaza handlar om oss alla

Läkare behandlar en skadad flicka på aktuen på Shifasjukhuset i Gaza City.
FOTO: KHALIL HAMRA/AP

Jag sitter på en svensk skärgårdsö och hör vågorna slå in mot klipporna. Solen glittrar i havet, måsarna skrattar. I vanliga fall bor jag i Jenin, arbetar på Frihetsteatern i flyktinglägret på Västbanken. Men nu är vi här - en vän har lånat oss sin stuga och här ska vi under ett par dagar njuta av något av det allra vackraste vårt hemland kan erbjuda.

Runt benen snor mina barn, tre och ett år. ”Mamma kom!” ”Mamma titta!” Nej, mamma kan inte, mamma måste skriva. Mamma måste skriva om bomberna som faller över Gaza, om kvinnor och män som dör, om barn som dör. Spring och lek ni. Lek på stranden. Inte den stranden, där i helvetet där de fyra pojkarna lekte. Ismail, Zakaria, Ahed och Mohamad, som för en stund försökte glömma att de befann sig mitt i brinnande krig. Innan de förvandlades till nummer i en snabbt växande statistik som just idag säger 260 dödsoffer

och över 2000 skadade. Inte den stranden.

Bilderna flimrar förbi, det är som om jag kan höra skriken ända från Gaza, tankarna snurrar i en omloppsbana som får hjärtat att bulta snabbare än det ska. Om det var mina barn? Om det var vårt hem? Om det var vi som satt fast i helvetet? Om det var vi som fasade för ännu en natt av förlamande skräck, död och förstörelse? Om det var jag som än en gång tvingades konstatera att jag inte på något sätt kan skydda dem jag älskar allra mest?

Vår vardag i Jenin är långt ifrån vardagen i Gaza. Hos oss har ockupationen institutionaliserats. Det råder en ständigt pågående, lågintensiv konflikt som inte syns, annat än på nätterna då den israeliska armén kör in i lägret och möts av stenkastande ungdomar. Men vi sover oftast genom skottlossningen och tårgasen letar sig inte in genom våra stängda fönster. Vi med våra utländska pass har alltid en väg ut. Våra barn har alltid ett annat hemland, dit vi kan åka på sommarlov och bada i hav där inga krigsfartyg patrullerar. Våra barn älskar sina båda världar, sina två språk, sina dubbla uppsättningar vänner. Men oron finns alltid där: när det verkligen gäller, kan jag skydda dem jag älskar allra mest?

I Jenin finns ingen strand och det finns ytterst få andra platser för barn. Innan vi åkte hem på sommarlov, jobbade vi med att rusta upp den enda lekpark som flyktinglägrets barn har tillgång till. Ett gäng från teatern och ett femtiotal barn och ungdomar slet under några varma eftermiddagar med att plocka tonvis med skräp, laga gungor och bänkar. ”Det är faktiskt fint här”, konstaterade en tystlåten pojke medan han vilade armen på en kratta och såg ut över vad som tidigare mest varit en sorglig symbol för tillståndet i Palestina. Det kändes som lycka, då.

Nu sitter jag i sommarparadiset och följer ett krig via internet. Hem, familjer, utraderade. En dimma av blod, damm och spillror i Gaza. Spillror av liv. Hämnd, hat, spiralen spinner vidare. Inuti mig river maktlösheten som vassa klor. Det är inte jag, det är inte mina barn. Men det är vi. Det som sker nu i Gaza, det är vi. Alla vi.

JOHANNA WALLIN

Johanna Wallin är frilansskribent och författare till boken ”Jag går aldrig ensam mer” samt kommunikationsansvarig på Frihetsteatern i Jenin.

Publicerat i SvD 20/7

Facit av 50 dagars krig I Gaza

- Palestinier dödade: 2143 (581 barn)
- Palestinier skadade: 11232
- Förstörda hem: 40 000
- Förstörda skolor: 277
- Förstörda sjukhus: 10
- Förstörda moskéer: 197
- Förstörda kyrkor: 2

Källa: http://www.nad-plo.org/dailyreports.php

Vi behöver ett Israel som tar ansvar

Isaac *(Israels Sverige-ambassadör, red. anm.)*, **jag vill tacka** för ditt personliga brev och för att du delar mitt hopp om fred och försoning. Men där går våra åsikter isär.

Efter att min debattartikel publicerades på SVT Opinon besvarade jag läsarfrågor. En fråga gällde om jag stödjer en enstats- eller tvåstatslösning.

Jag svarade att det i dag mellan Medelhavet och Jordanfloden redan finns en stat. Den staten heter Israel och Israel kontrollerar området fullständigt; gränserna, vattnet, luftrummet, etern, ekonomin och så vidare.

På detta lilla område råder dock två olika lagsystem. En civil lag för alla judiska israeler och för en minoritet av palestinierna, det vill säga de som har israeliskt medborgarskap. Detta lagsystem kan på många sätt anses vara legitimt för en demokratisk rättsstat.

Det andra lagsystemet är militärlagar som gäller för den stora majoriteten av palestinierna och är på alla sätt odemokratiskt och rasistiskt.

Det faktum att det råder två olika lagsystem för två olika folk anser jag är apartheid, av världssamfundet definierat som ett brott mot mänskligheten.

Israel är i själva verket inte en demokrati, det är en etnokrati.

De demokratiska rättigheterna är olika, beroende av etniskt ursprung.

Visst har Israel fler demokratiska inslag än till exempel Saudiarabien. Men just eftersom Israel anser sig vara en demokrati och ges tillträde till demokratins finrum med alla ekonomiska fördelar som det innebär, ställer vi också högre krav på Israel.

Jag är inte anti-israel, jag anser tvärtom att alla som stödjer Israels nuvarande självmordspolitik är anti-israeler, inklusive du, Isaac.

Jag tror på icke-våld och därför uppmanar jag till bojkotter, desinvesteringar och sanktioner mot Israel med syftet att befolkningen ska vakna upp och inse att det inte går att förtrycka ett annat folk i över ett halvt sekel utan att det får konsekvenser.

Ett känt citat från Nelson Mandela belyser detta:
”I am not truly free if I am taking away someone else’s freedom, just as

surely as I am not free when my freedom is taken from me."

Jag tror att alla vi som är israeliska medborgare kan lära oss mycket av dessa ord.

Isaac, när du och dina kollegor i Israels propagandaapparat försöker legitimera sommarens massaker av närmare 2000 människor i Gaza, varav ungefär 400 barn, och dessutom beskylla deras död på den svagare parten - det vill säga palestinierna själva - gör ni Israel en stor björntjänst.

Det som behövs är ett israeliskt ansvarstagande för över 65 år av ockupation, förtryck och förödmjukelse av det palestinska folket. Glöm inte att hat föder hat, respekt och medmänsklighet föder respekt och medmänsklighet.

Jag hoppas också att du ska arbeta för att Israel tar ansvar för det oomtvistade faktum att 800 000 palestinier fördrevs från sitt hemland 1948, och att Israel sedan dess har fråntagit dessa människor rätten att återvända.

Du och den regering du företräder har två val.

Antingen ger ni palestinierna en egen stat på de återstående 22 procent av det historiska Palestina, det vill säga det som betecknas som Västbanken och Gaza, eller så tilldelar ni de palestinier som idag lever under israelisk ockupation samma rättigheter som resten av befolkningen, det vill säga det som Mandela så populärt betecknade som "en människa, en röst".

Jag tackar för din inbjudan till den israeliska ambassaden i Stockholm, jag ser också fram emot att få träffa dig. Jag vill dock hellre bjuda dig till Frihetsteatern i Jenin. Jag kan där visa dig hur samlevnad ser ut i praktiken, inte i tomma ord.

Utan frihet, ingen fred. Det är vår förebild Arna Mer Khamis kanske mest kända ord. En modig israelisk-judisk kvinna som gjorde samma resa som mig och grundade vad som senare kom att bli Frihetsteatern.

Den version av fred som du och andra israeliska företrädare talar om inkluderar inte frihet.

Tyvärr kan inte fred uppnås utan frihet.

Därför ser jag fram emot att visa dig hur vi på Frihetsteatern genom kulturellt motstånd kämpar för frihet, en frihet som i långa loppet leder fram till rättvis fred.

Jonatan Stanczak
opinion@svt.se, 11 augusti

Kalla hem Sveriges ambassadör!

Anne Ramberg, generalsekreterare i Advokatsamfundet, pekar i sin artikel på DN Debatt häromdagen (25/7) på de ”märkvärdigt passiva” reaktionerna från världens regeringar mot det krig som Israel nu för mot Gaza. Det gäller även den svenska regeringen, konstaterar Ramberg. Det Carl Bildt har sagt i frågan räcker inte.

Det är lätt att instämma. Detta krig, vars officiella mål är att försvaga eller besegra Hamas, är i praktiken riktat mot den palestinska civilbefolkningen. Varje dag strömmar rapporterna in om nya dödsoffer. Siffran, säkert en underskattning, tycks nu vara mellan 1000 och 1500 döda palestinier. Sjukhus attackeras, moskéer, flyktingläger, skolor, lekplatser. I Gaza dödas i genomsnitt 10 palestinska barn dagligen. Varje dag.

Det är en slakt som pågår.

Som Anne Ramberg konstaterar gör sig Israel nu skyldigt till grova brott mot internationell rätt. Hela den militära aktionen strider mot en lång rad FN-beslut. Hamas raketer mot Israel är, som Ramberg skriver, vanmäktiga och dessutom uppenbart kontraproduktiva för Hamas självt. De strider också mot internationell rätt och måste självklart fördömas. Israel har rätt att försvara sig. Men inte med vilka medel som helst.

Varför denna ohyggliga attack? De nio månader långa USA-ledda fredsförhandlingarna mellan Israel och den palestinska administrationen ”rann inte ut i sanden” som Carl Bildt uttryckte det i en intervju nyligen. De saboterades medvetet av Israels regering.

Det är ohållbart att omvärlden inte lyckas förmå den israeliska regeringen att slå in på en annan kurs. Det är ohållbart att en så överväldigande majoritet av FNs medlemsstater å ena sidan i FN-beslut efter FN-beslut kraftfullt tar avstånd från Israels politik samtidigt som de, år efter år, tvingas konstatera att utvecklingen går i en riktning rakt motsatt den FN kräver. Det är ohållbart att så allvarliga kränkningar av mänskliga rättigheter och internationell rätt begås i så stor skala utan att något händer som kunde förhindra fortsatta övergrepp. Det är ohållbart för de drabbade förstås, men också för hela den internationella rättsordning som FN ytterst vilar på och är en garant för.

Vi ansluter oss till de världsomfattande protesterna mot Israels krigföring i Gaza.

Främst, naturligtvis, i upprördhet och solidaritet med de palestinska män, kvinnor och barn som nu dödas eller får sina liv slagna i spillror. Men som judar har vi därutöver ytterligare skäl. Den nuvarande israeliska regeringen tycks ha tappat all kontakt med de humanistiska, liberala och universalistiska tankeströmningar som är grundläggande i det judiska idéarvet. Om Israel inte slår om kurs i sin politik är det inte bara ett hot mot Palestina utan också mot det demokratiska Israel.

Anne Ramberg beklagar den svenska regeringens passivitet. Vi kan bara instämma. Men vad kan regeringen göra? Självklart krävs samlade insatser av många nationer för att nå maximal effekt. EU:s roll är naturligtvis av största betydelse, för att inte tala om USA:s. Men det finns handlingsvägar som Sverige kan beträda utan att vänta på andra. Det har förts fram ett antal viktiga alternativ i debatten. Det är regeringens ansvar att ta vara på de tankarna, utreda dem och formulera förslag till beslut.

Men alla dessa förslag tar lång tid att bereda och implementera. Det finns en möjlig åtgärd till, vars fördel är att den kan vidtas nu, närsomhelst:

Sverige bör omedelbart kalla hem sin ambassadör i Israel som protest mot vad som nu pågår i Gaza. Enstaka länder som Brasilien har redan tagit detta steg och det finns, som vi ser det, starka skäl för Sverige att göra detsamma.

Sverige måste reagera.

Ilan Cohen
Maria Bergom Larsson
Anja Emsheimer
Jakob Lindberg
Ledamöter av styrelsen för Jipf

Judisk identitet betyder inte villkorslöst stöd för Israels politik

Det vi slarvigt kallar för judisk identitet vilar, som jag ser det, på några grundfundament: Ett är förstås Torah, de fem moseböckerna med dess regler för hur man bör leva sitt liv. Ännu viktigare för judisk lärdom är troligen Talmud, de omfattande skrifter som färdigställdes före 500-talet.

Talmuds bestående poäng är att man där får flera parallella tolkningar av Torahn. Det finns inte ett sätt att tolka skriften, det finns flera. Diskussionen, samtalet är viktigare än att hitta en absolut sanning. Du behöver inte ha fel för att jag har rätt. I modern tid kan man kalla det Hegeliansk dialektik, ett nyfiket sätt att tänka som är motsatsen till fundamentalism.

Intellektuell öppenhet

Denna intellektuella öppenhet fanns inbyggd i studerandet och gagnade troligen många judar inom konst och vetenskap. Respekten för mångfald gäller även personers komplexitet: Vi människor är sammansatta personer där ont och gott blandas och åsikter sällan är rätlinjiga.

Tusentals år av förföljelser, pogromer och nazisternas arbete på den slutliga förintelsen skänkte en offerstämpel åt det judiska folket. Böner och lärdom hjälpte inte mot våra plågoandar, så överlägsna i antal och vapenmakt. Men kunskap som studier gett oss finns kvar så länge några överlevande finns.

Med staten Israels bildande föddes en ny identitet. Många vittnar om stoltheten över att det fanns en judisk stat, känslan av att äntligen kunna räta på ryggen. Det fanns ett litet territorium där judar inte skulle förföljas. Att Palestina var bebott av andra än judar undgick de flesta i vågorna efter förintelsen och i den kvardröjande kolonialismen. Att känna glädje och solidaritet med den judiska staten blev, jämte minnet av förintelsen, kanske den viktigaste delen av en judisk identitet. Angreppen från omkringliggande stater bekräftade offerrollen, segrarna bekräftade den nya stoltheten.

Israel framstod också för många som en förebild vad gäller demokrati, social rättvisa och jämställdhet mellan kvinnor och män – inte minst i jämförelse med merparten av länderna i Mellanöstern.

Israels politik har vridits allt längre högerut. Ultraortodoxa fanatiker (som inte behöver arbeta, inte gör värnplikt och inte ens är sionister) har fått stort inflytande. I Jerusalem finns nu busslinjer där kvinnor hänvisas till sätena längst bak. Västbanken är perforerad av judiska städer, så kallade bosättningar, där land rövats från den palestinska befolkningen. Personer som arbetar för fred hotas och trakasseras. Icke-judiska medborgare har allt svårare villkor.

Fundamentalismen vinner mark

John Kerry och Desmond Tutu har använt ordet apartheid. Fundamentalismen vinner mark och dehumaniseringen av den andre accelererar på båda sidor. Arabiska barn är okunniga om förintelsen, israeliska barn får inte lära sig om palestiniers historia.

De grundläggande bibliska texterna tolkas för staten av det ultraortodoxa överrabbinatet. Utrymmet för nyanserade samtal tycks krympa. Offerrollen görs till argument för rätten att förtrycka de svagare icke-judiska grupperna och för våld mot oskyldiga i Gaza och på västbanken.

Den nuvarande regeringen tycks leva i symbios med Hamas, en annan folkvald regering. Hamas är en fundamentalistisk, kvinnofientlig och våldsförhärligande regim som

bär sin del av skulden till att freden tycks alltmer avlägsen.

Att knyta sin identitet till ett speciellt land och dess politik är ingen god idé. Landet kan man älska, men politiken är något annat. Särskilt gäller det när religion blandas in som politiskt argument. Israel har, som den starkare parten ett ansvar för att skapa fred. Utan fredsvilja hos Israels regering kommer judarna i Israel aldrig att kunna leva i säkerhet. Först då kan vi judar känna stolthet och glädje över att ha Israel som ett andra hemland.

I Israel finns, till skillnad från i de flesta omgivande arabstater, en levande offentlig diskussion som ger en strimma av hopp. Fredslinjen företräds av ledande före detta politiker som Knessets tidigare talman Avraham Burg och av världsberömda författare som Amos Oz. Tyvärr tycks de flesta israelvänner för tillfället ha glömt den visdom som studier av Talmud ger.

Grunden för fred

Fundamentalism och diskriminering är ingen grogrund för ett demokratiskt samtal. Respekt för alla människors lika värde och insikten om att det finns olika sätt att tolka sammanhang är den grund en rättvis och trygg fred måste vila på.

Judar i Israel och i diasporan har olika åsikter, även om Israels politik. Den judiska identitet jag och andra känner måste frikopplas från ett villkorslöst stöd till en regering som missbrukar sin makt i religionens och det judiska folkets namn. En judisk identitet mår bra av att skiljas från ett villkorslöst stöd för Israel.

Olle Katz
talesperson för JIPF, aktiv i Judiska församlingen Göteborg
Publicerad i GT 10 augusti 2014

Ej nödvändigt att vara jude för att vara Jude

Med vissa undantag (främst Ungern och Grekland) är judehat (antisemitism) fortfarande tabubelagt i den europeiska offentligheten. Den som öppet betecknar sig som antisemit får finna sig i att bli betraktad som extremist i politikens träskmarker.

Så har det inte alltid varit. Före andra världskriget var antisemitism en närmast salongsfähig hållning, ymnigt företrädd inom politik, akademi och kultur. Också folk som aldrig hade stött på en jude (vilket gällde de flesta svenskar) visste minsann vad ”judarna” var för ena.

Om inte annat hade de hört det i kyrkan.

I sin genomgripande studie ”Anti-Judaism, the western tradition”, skildrar **David Nirenberg** ”judarnas” långa historia som föremål för andras fantasier och fobier. Gemensamt för dessa fantasier är att de haft mycket litet att göra med vad faktiska judar sagt, tänkt eller gjort. I den antijudiska föreställningsvärlden har det handlat om Juden eller Judarna som idé och princip. För en judehatare är judar naturligtvis också Judar, men det är inte nödvändigt att vara jude för att vara Jude, vilket inkvisitionen och nazismen hårdhänt demonstrerade. Falsariet ”Sion vises protokoll” som postulerar den Judiska Världskonspirationen - antisemitismens paradfantasi - säljs fortfarande i stora upplagor också i länder som inte har några judar - bara Judar.

Med detta sagt har judar förmodligen aldrig levt så skyddat och haft så stor frihet och mött så stor erkänsla och respekt som i dag. Och måste tilläggas, under 2 000 år aldrig haft så stor makt. Inte Judarna denna gång, utan verkliga judar med en egen stat och en egen armé.

Vandaliserad davidsstjärna.Foto: Thomas Haentzschel

Israeler är förvisso inte detsamma som judar och de flesta av världens judar har inget med Israels makt att göra, men det är till sist ofrånkomligt att en makt som utövas av judar i

judars namn riskerar att få något ”judiskt” över sig, vare sig det handlar om att få öknen att blomma eller ockupera ett folk.

Detta gör det desto viktigare, men samtidigt svårare, att hålla rågången klar mellan judehat och Israelkritik. I synnerhet i tider när Israels maktutövning med rätta väcker upprördhet och inte helt oförklarligt föder hat.

I sådana tider riskerar antisemitiska föreställningar att smyga sig in Israelkritiken och antisemitisk propaganda att förkläs till Israelkritik. I sådana tider riskerar också den mest legitima kritik av Israel att stämplas som antisemitism, vilket åtskilliga judiska kritiker av Israel fått erfara.

I båda fallen trivialiseras innebörden av begreppet antisemitism, motverkas förståelsen av dess karaktär, manipuleras minnet av dess verkningar och försvagas tabut mot dess yttringar.

Det är ingen tvekan om att den nuvarande ökningen av antisemitiska incidenter i världen har en direkt koppling till Israels göranden och låtanden, vilket gör det än mer nödvändigt att hålla rågången mellan antisemitism och Israelkritik skarp och tydlig; att hårt slå ner på varje försök att förgifta Israelkritiken med antisemitiska yttringar och handlingar, och lika hårt slå ner på varje försök att använda anklagelser om antisemitism och blåsa upp hotet från antisemitism i syfte att undergräva israelkritiken.

Antisemitism är inte att leka med. Inte Israels armé heller.

Göran Rosenberg
kulturen@expressensse
Publicerad 12 aug 2014

Antisemitism bannlyst i den organiserade Palestinarörelsen

Om en sak är vi eniga med Jackie Jakubowski (DN 23/7); det är livsviktigt att upprätthålla en rågång mellan israelkritik och antisemitism. Därför bör man akta sig noga för att som Jakubowski gör, sudda ut just den gränsen.

Han kopplar samman hela den svenska palestinarörelsen och Ship to Gaza med avskyvärda antisemitiska utfall på internet. Sammankopplingen bygger på insinuationer. Den utgår inte från något vi sagt eller gjort. Inom den organiserade svenska palestinarörelsen är antisemitiska argument bannlysta och alla former av antisemitism och rasism motarbetas.

Vårt engagemang grundar sig inte i hat utan i solidaritet. Allt militärt våld och all kollektiv bestraffning riktad mot civila är terror men det är palestinska civila som just nu dödas, lemlästas och får sina hem förstörda. Det är också palestinier som berövats tjänligt dricksvatten, sjukvård, utbildningsmöjligheter och framtidshopp av den israeliska blockadpolitiken.

Jakubowskis enda belägg för att Ship to Gaza drivs av judehat är att vi inte seglat till Egypten. Argumentet är svårt att förstå. Ship to Gazas aktioner syftar till att återupprätta folkrätten och häva blockaden av Gazaremsan. Vi gör det genom att segla till eller från just Gazaremsan. Vi seglar aldrig till blockadmakterna, vare sig till Israel eller till Egypten. Vad skulle det tjäna till?

Antisemitism och islamofobi motverkar en utveckling mot rättvis fred, inte bara när de som anammar hatideologierna motsätter sig all ärlig dialog mellan judar och palestinier, utan också när Jakubowski och andra pådyvlar sina meningsmotståndare åsikter och drivkrafter de i många fall har ägnat stor energi åt att bekämpa. Att göra så just nu när sjukhus raseras och hundratals civila dödats på Gazaremsan tjänar bara till att vrida debattens fokus bort från israeliska krigs- och folkrättsbrott.

Dror Feiler
Staffan Granér
kulturdebatt@dn.se
Publicerad 2014-07-25

Farligt att betrakta judar som en homogen grupp

Hej Jackie. I din artikel (DN 23/7) tar du upp risken för antisemitism i opinionen till stöd för palestinierna. Det gläder mig. Detta är en viktig fråga. Ideologiskt medvetna antisemiter kan lockas att stödja palestiniernas kamp för en värdig tillvaro utifrån tanken att ”min fiendes fiende är min vän” på samma sätt som kristna fundamentalister som drömmer om judendomens undergång och rasistiska islamhatare idag inte sällan stöder Israel. Som Dror Feiler och Staffan Granér pekar på (DN 25/7) är detta en fråga som man alltid varit extremt uppmärksam på i solidaritets- och fredsrörelser till stöd för Palestina och vi kommer också i fortsättningen att på alla sätt motverka försök till infiltration av sådana element.

Du berör också en annan och större risk: att vanliga människors upprördhet över Israels grymma och omänskliga våld mot civilbefolkningen i Gaza riktas mot judar i allmänhet och tar sig antisemitiska uttryck. Detta är också mycket viktigt. Israel-Palestinakonflikten är ingen religiös eller etnisk konflikt. Det är en politisk konflikt. Detta är något som ständigt understryks i allt

solidaritetsarbete och i judiska fredsrörelser över hela världen. I dessa dagar är mängder av judar

Judisk demonstration som går stick i stäv med den israeliska staten. *Foto: APAimages/REX*

över hela världen upprörda, ursinniga eller förtvivlade av sorg över att sjukhus och skolor bombas, att barn och kvinnor dödas och att detta sker i deras namn. Över hela världen prtesterar judar och protestlistor cirkulerar på internet med tusentals underskrifter.

Samtidigt utsätts judar som kritiserar Israels krigspolitik för allt aggressivare attacker av de som försvarar Israels angrepp mot Gaza. Fredsdemonstranter i Haifa har överfallits, israeliska kulturarbetare hotas, radioinslag censureras, kritiska journalister som Gideon Levy, känd för DN:s läsare, måste ha livvakter, för att ta några exempel.

Om judar görs kollektivt ansvariga för den israeliska regeringens politik är det alltså felaktigt och leder till att de verkligt ansvariga kommer undan. Dessutom är det en form av antisemitism. Tyvärr bidrar den extremistiska israeliska regeringen medvetet till detta när de framställer sig som representant för världens judar och hävdar att alla judar står bakom deras agerande. Är det då konstigt att en del människor har svårt att se skillnad mellan Israel och judar i allmänhet?

Tråkigt nog bidrar också du Jackie, till denna förvirring. Du säger dig ha förståelse för människors upprördhet över att barn i Gaza dödas och att man måste kunna kritisera Israel. Samtidigt gör du dig till talesperson för alla svenska judar,

som du menar känner sig hotade av att skillnaden mellan Israelkritik och antisemitism allt mer suddas ut, utan att du bidrar till att klargöra var du menar att den gränsen går. Som om svenska judar är en homogen grupp människor som alla tänker och känner på samma sätt.

Jag välkomnar dig i vårt mångåriga förebyggande arbete för att motverka eventuella risker för antisemitism i kölvattnet av en tilltagande upprördhet mot Israels övergrepp. Jag skulle önska att du inte bara försöker visa upp exempel på uppenbar antisemitism utan också bidrar till att tydliggöra var du anser att gränsen går mellan kritik mot Israels politik och antisemitism. Jag hoppas också att du använder din position för att kraftfullt protestera när Israels regering gör anspråk på att representera världens alla judar. Och jag skulle innerligt önska att du högljutt protesterar också då ropen ”alla judar är mördare” och ”gasa alla judar” idag hörs i Israel. Fast med ordet ”jude” utbytt mot ”arab”...

För vad är alternativet? Att människor av rädsla för att bli stämplade som antisemiter slutar kritisera övergrepp och folkrättsbrott? Att vi vänder bort blicken då sjukhus och skolor bombas eller när tusentals oskyldiga civila dödas och skadas?

Det om något har vi ju alltför stor erfarenhet av.

Henry Ascher
Publicerad 2014-08-01

Palestinier organiserar sig - hotas med avsked

Foto: WAC-MAAN

Fackliga ledaren Hatam Abu Ziyada hotas att avskedas efter att de anställda har organiserat sig.

Arbetstagarna på Zarfati Garage på Västbanken strejkar för att protestera mot hotet att avskeda fackliga ledaren Hatam Abu Ziyada. Enligt facket WAC-MAAN försöker företaget att hindra de anställda från att organisera sig och kräva anständiga villkor.

Allt fler palestinier i det israeliska bosättarområdet på Västbanken kräver bättre arbetsvillkor. På det israeliska företaget Zarfati Garage, som servar fordon i den industriella zonen Mishor Adumim, gick de anställda med i fackföreningen WAC-MAAN i juni 2013 för att förhandla fram anständiga löner.

Men ledaren Hatam Abu Ziyada, som tagit initiativet till organiseringen, hotas nu att få sparken.

Enligt fackföreningen har de inte fått någon förklaring till varför, och för att protestestera gick de därför ut i strejk den 22 juli. På strejkens andra dag greps samordnaren för WAC-MAAN, Yoav Tamir, av polisen för störande av ordning.

Dagen efter förhördes även Assaf Adiv, fackets generalsekreterare. De båda släpptes senare under dagen.

- Polisen försökte stoppa mig och facket att verka inom detta område där det finns 7000 palestinska arbetare utan facklig representation, berättar Assaf Adiv för LO-TCO Biståndsnämnd.

- Eftersom Zarfati Garage ligger i bosättningens industriområde har de många privilegier från staten, inklusive fria händer att anställa palestinska arbetare utan rättigheter och med låg lön utan statlig kontroll. Allt detta fungerade perfekt för dem fram tills de anställda började kräva sina rättigheter, säger han.

När fallet med Hatam Abu Ziyada togs upp i domstol menade Zarafati Garage att hotet om avsked hade med säkerhetsskäl att göra - något fackföreningen hävdar är osanning.

- Hatem har arbetat för företaget i 17 år. Han var inte en ”säkerhetsrisk” så länge han inte krävde sina rättigheter, säger Assaf Adiv.

Inom ett par dagar ska företaget meddela domstolen om det finns en säkerhetsorder eller inte och det finns nu en överenskommelse mellan företaget och facket att återuppta förhandlingarna.

WAC-MAAN har även lyft frågan om de 60 palestinier som fick sparken från företaget Sodastream tidigare i juli, också det beläget i Mishor Adumim, efter krav på större matransoner.

- Det är viktigt att protestera mot detta brutala intrång på rätten för palestinska arbetare att organisera sig och kräva sina rättigheter, kommenterar Assaf Adiv.

Publicerad 2014-07-30

Svar till en orolig 80-årig synagogsbesökare Införd i GP den 4/8 2014.

Fel om demonstrationen

Demonstrationen gick från Götaplatsen till Bältesspännarparken, alltså Avenyn och Östra Hamngatan, knappast förbi Judiska Församlingen.
Den riktade sig mot Israels krig, inte mot judar i allmänhet.
Deltog själv och är judinna.
Bär min davidsstjärna runt halsen fullt synlig och aldrig har någon palestinier riktat hot mot mig. Det är skillnad på Israels politik och att vara judisk.
Humanistisk judinna
Gil Tarschys

Israel showed restraint in Gaza before attacking? You must be kidding

Our media ingrains warped terminology that bolsters the effort to portray Israel as a victim. Here are a few examples.

"Gaza is an independent state."
It is not. It and the West Bank are a single territorial unit composed of two parts. According to the international community's decisions, a state shall be established in these two parts, which are still under Israeli occupation, as are the Palestinians who live there.

Gaza and the West Bank have the same international area code – 970. (The separate code is an empty gesture left over from the Oslo period. The Palestinian phone system is a branch of the Israeli one. When the Shin Bet security service calls a house in Gaza to announce that the air force is going to bomb that house, the Shin Bet doesn't have to dial 970).

With his colonialist guile and skills he acquired from Mapai, the precursor to Labor, Ariel Sharon removed the settlers from the Gaza Strip. Via another form of domination, he tried to cut the enclave off for good from the West Bank. The effective control of the sea, air, borders and much of Gaza remains in Israel's hands.

And yes, Hamas and Fatah, motivated by their factional struggle, have significantly contributed to the disconnect between the two parts. With its propaganda, Hamas has bolstered the illusion of Gaza's "independence."

Meanwhile, Israel still controls the population registry for Gaza and the West Bank. Every Palestinian newborn in Gaza or the West Bank must be registered with the Israeli Interior Ministry (via the Coordination and Liaison Administration) to be able to obtain an ID card at age 16.

The information typed into the cards is also in Hebrew. Have you ever heard of an independent state whose people must register in the "neighboring" (occupying and attacking) state – otherwise they won't have documents and won't officially exist?
(...)

"Self-defense"
Both sides (Hamas and Israel) say they are firing in self-defense. We know that war is a continuation of politics by other means. Israel's policy is clear (if not to consumers of Israeli media): Cut Gaza off even more, thwart any possibility of Palestinian unity and divert attention from the accelerating colonialist drive in the West Bank.

And Hamas? It wants to boost its standing as a resistance movement after the blows it took as a governing movement. Maybe it really thinks it can change the Palestinian leadership's entire strategy vis-a-vis the Israeli occupation. Maybe it wants the world (and the Arab states) to awaken from its slumber.
(...)

"Israel has shown restraint."

Where does one begin to calculate restraint? Why not start with the fishermen who have been shot at, wounded and sometimes killed by the Israeli navy, even though the 2012 understandings talked about expanding the fishing zone?

Why not with the farmers and metal scavengers near the separation barrier who have no other income and are shot at and sometimes wounded and killed by soldiers? Or the demolition of Palestinian houses supposedly for administrative reasons in the West Bank and Jerusalem?

Don't we call this restraint because this is violence that the Israeli media arrogantly overlooks? And why don't we hear about the Palestinian restraint after Nadim Nawara and Mohammed Abu Dhaher were killed by Israeli soldiers at the Ofer checkpoint? "Restraint" is another term that expunges contexts and bolsters the sense of victimhood of the world's fourth-mightiest military power.

"Israel supplies water, electricity, food and medicine to Gaza."

It does not. It sells 120 megawatts of electricity at full price, at most a third of demand. The bill is deducted from the customs fees that Israel collects for goods passing through its ports destined for the occupied territories. Food and medicine that Palestinian traders buy at full price enter Gaza through the crossings under Israel's control.

According to the Gisha Legal Center for Freedom of Movement, in 2012, 1.3 billion shekels ($379 million) worth of Israeli products were purchased in the Gaza Strip. So Gaza is also a captive market for Israel.

As for water, Israel has imposed an autarchic water economy on Gaza; that is, Gazans must make do with rainwater and groundwater that collects in its territory. Israel, which imposes a water quota on the Palestinians, does not let them share the West Bank's water sources with Gaza.

As a result, demand outstrips supply and there is over-pumping. Seawater seeps into the groundwater, as does sewage from decrepit pipelines. Ninety-five percent of Gaza's water is not fit for drinking. And based on past agreements, Israel sells 5 million cubic meters of water to Gaza (a drop in the ocean).

”Israel only pinpoints legitimate targets.”
The houses of junior and senior Hamas members are being bombed – with and without children there – and the army says these are legitimate targets? Is there a Jewish home in Israel that does not shelter a commander who has helped plan or wage an offensive? Or a soldier who hasn’t shot at or will shoot at a Palestinian?

”Hamas uses the population as human shields.”
If I’m not mistaken, the Defense Ministry is in the heart of Tel Aviv, as is the army’s main ”war room.” And what about the military training base at Glilot, near the big mall? And the Shin Bet headquarters in Jerusalem, on the edge of a residential neighborhood?

And how far is our ”sewing factory”*) in Dimona from residential areas? Why is it all right for us and not for them? Just because they don’t have the phallic ability to bomb these places?

Amira Hass Jul. 14, 2014
**) Negev Nuclear Research Center*

Israel slutar att exportera mejeri- och hönsprodukter från bosättningarna till EU

Israel hade för avsikt att sluta exportera höns- och mejeriprodukter till EU från judiska bosättningar som det internationella samfundet anser vara illegala, sade i söndags israeliska och europeiska tjänstemän.

Restriktionerna härrör från direktiv som Europeiska kommissionen utfärdade i februari, och påverkar kyckling- och mjölkprodukter från bosättningar i östra Jerusalem, Golanhöjderna och den ockuperade Västbanken.

”I överensstämmelse med tidigare beslut erkänner EU inte längre Israels myndighet för veterinärinspektioner att få tillstyrka exporten av höns- och (mejeriprodukter), som kommer från bosättningar ”, sade en europeisk tjänsteman till AFP.

Tjänstemannen sade, under diskussioner om hur direktiven skulle tillämpas, att ”israelerna ombetts att införa ett system som märker ut ursprunget för mejeri- och hönsprodukter från Israel”, och påpekade att de nya direktiven skulle gälla från den 1 september.

En israelisk tjänsteman, som är inblandad i frågan, sade till AFP att jordbruksministeriet nyligen hade utfärdat direktiv till höns- och mejeriproducenter att de ska ”vidta förberedelser för EU-beslutet och för separata produktionslinjer för att möjliggöra en fortsatt export till

Europa” utan att inbegripa produkter från bosättningar.

Tjänstemannen sade att israelisk export av varor till Europa från bosättningar inte var viktiga och i huvudsak levererades till judar som iakttar religiösa kostregler och äter koshermat.

Haaretz citerade i söndags tjänstemän i utrikes- och jordbruksministerierna som menade att åtgärden skulle få minimal ekonomisk verkan eftersom produkten i fråga nu skulle kanaliseras mot Israels lokala marknad.

”EU har länge försökt hitta sätt att märka bosättarprodukter, eller t.o.m. förhindra import av dem till Europa. Men man har misslyckats att fullfölja en sådan reglering eftersom den är juridiskt problematiskt och även innebär en överträdelse av handelsavtal”, sade en tjänstemannen till AFP.

AFP 17 augusti 2014
Översättning: Anja Emsheimer
http://www.afp.com/en/news/israel-ends-export-eu-settler-dairy-poultry-produce

---

Utfrågning av partierna

JIPF har anslutit sig till PGS initiativ att inför valet 2014 utfråga samtliga nuvarande riksdagspartier och Feministiskt initiativ rörande Palestina/Israel-konflikten. Frågorna besvarades av partierna skriftligt (se http://palestinagrupperna.se/files/PGSpartienk%C3%A4t2014_0.pdf) samt på ett möte, som ägde rum den 4.9 på Klara konferens.

På mötet företräddes partierna av Foujan Rouzbeh (Fi), Hans Lindhe (V), Veronica Palm (S), Mehmet Kaplan (mp), Sofia Arkelsten (M), Kerstin Lundgren (C), Désirée Pethrus (Kd) och Gunnar Andrén (Fp). Sverigedemokraterna var inte inbjudna till mötet. Det var uppenbart att partierna ansåg frågan tillräckligt viktig för att låta sig företrädas på relativt hög nivå.

I teorin är majoriteten av de politiska partierna i Sverige, liksom EU och FN överens om att ockupationen ska upphöra och att palestinierna har rätt till en egen stat. Det råder stor enighet om att bosättningarna, ockupationen och de delar av muren som byggts på ockuperad mark är olagliga enligt internationell rätt. Det som skiljer partierna åt är hur man ska nå målen.

Alliansspartierna sätter stor tilltro till att konflikten skall lösas genom dialog och förhandlingar ”mellan parterna”. Centerpartiet sticker dock ut inom Alliansen genom att dess stämma har beslutat att Sverige ska erkänna staten Palestina.

S, V och Mp var villiga att inför ”smarta” sanktioner mot Israel om

andra vägar visat sig ineffektiva. EU använder riktade sanktioner mot flera andra länder, just nu mot Ryssland och Syrien, men Israel tycks lyda under särskild straffrihet. Tydligast var V som deklarerade att ”folkrättsbrott måste få konsekvenser”.

De rödgröna och Fi förespråkar att omvärlden måste sätta press på Israel. De är eniga om att erkänna staten Palestina. Veronika Palm (S) lovade uttryckligen att en socialdemokratiskt ledd regering kommer att erkänna staten Palestina. De är också eniga om att kalla hem den svenska militärattachén från Tel Aviv och avbryta det statligt finansierade militära forskningssamarbetet med Israel. Test av israeliska drönare bör inte ske i Norrland.

Importen av krigsmateriel från Israel ville S, MP, V och Fi avbryta medan Alliansen ville utreda och möjligen ändra lagstiftningen om det behövs, i dagsläget är import av vapen inte alls reglerad.

Associationsavtalet mellan EU och Israel håller nu på att fördjupas trots den paragraf om mänskliga rättigheter som det inkluderar. Israels brott mot internationellt rätt och kränkning av mänskliga rättigheter gör att många nu kräver att avtalet sägs upp. S förband sig dock inte uttryckligen till att driva den frågan efter en möjlig valseger.

Alla tycktes överens om att bosättningarna utgjorde det största hindret för en tvåstatslösning. S, MP, V och Fi uttalade sig tydligt för märkning av produkter från bosättningarna, S kunde tänka sig att stoppa importen av bosättarprodukter (eftersom de ju inte är inkluderade i associationsavtalet). V betonade hur det brådskade, ”bosättarpolitiken medför att det är kamp om varje kvadratmeter!” Cs Kerstin Lundgren trodde fortfarande inte att det var omöjligt att pressa tillbaka bosättningarna. Det osannolika alternativet är en enstatslösning med krav på internationell rätt, lika för alla!

Svensk biståndspolitik fick avsluta utfrågningen. Svenskt bistånd har upprepade gånger bombats sönder av Israel. Svenska skattepengar återuppbygger det förstörda. Enighet över blockgränsen rådde att Israel borde ersätta förstört svenskt biståndsmaterial i Palestina. Problemet är att Sverige inte längre är ägare till detta material som har skänkts till den palestinska myndigheten. Sverige har därför inga lagliga möjligheter att utkräva ersättning av Israel, i likhet med t ex FN som fortfarande har verksamhet på plats. Alla var eniga om att man behöver finna ett sätt att behålla Sveriges äganderätt tills Palestina blivit självständigt.

Ilan Cohen
Jakub Srebro
Maria Bergom Larsson

JIPF's HANDLINGSPROGRAM

POLITISK PROGRAM

1. En självständig palestinsk stat bör upprättas vid sidan om staten Israel.
2. Israel måste dra sig tillbaka från alla områden ockuperade 1967.
3. Båda staterna har rätt att ha Jerusalem som huvudstad.
4. De israeliska bosättningarna på de ockuperade områdena ska avvecklas.
5. Den palestinska flyktingsfrågan måste lösas på grundval om principen om rätt till återvändandet eller ekonomisk kompensation.
6. Motsättningar och konflikter ska i största möjliga utsträckning lösas genom förhandlingar. JIPF fördömer dock inte alla former av fysiska motståndsaktiviteter eller försvarsåtgärder.
7. Alla former av terrorism måste fördömas och motarbetas.
8. Verka för att diskriminering av icke judiska medborgare i Israel upphör.

VERKSAMHETSPROGRAM

För att arbeta för ett förverkligande av föreningens målsättning vill JIPF:

1. Verka bland Judar i Sverige och stimulera till debatt om det politiska läget i Mellanöstern.
2. Påverka den allmänna opinionen i Sverige.
3. Stödja de krafter i Israel som verkar för fred.
4. Motarbeta antisemitism, antiarabism, islamofobi och alla former av rasism.
5. Presentera och belysa olika aspekter av judisk och palestinsk historia, kultur, filosofi, etik m.m
6. Främja en dialog mellan Palestinier och Judar i Sverige

JIPF-bladet
c/o Jakub Srebro, Östgötagatan 26, 4tr, 116 25 Stockholm.
Tel.: 08-84 97 48. e-post: ***redaktionen@jipf.nu***
är medlemsblad för föreningen
Judar för Israelisk-Palestinsk Fred*,*
Talespersoner:
Olle Katz, tel.: 0708943402 och Ilan Cohen, tel.: 0768186072
Hemsida: www.jipf.nu
Medlemskapet är öppet för judar, som ansluter sig till vår plattform.
Årsavgiften är 250 kr.
Enbart prenumeration kostar 150 kr/år.
Gåvor tas tacksamt emot.
Postgiro: 475 29 1 7-7